

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

O., dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Rejonowy w (...)IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Gizewska-Rozmus

Protokolant: Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2022 r. w O.

sprawy z powództwa M. S. (1)

przeciwko (...) Sp. z o.o. w C.

o ekwiwalent pieniężny za urlop, o wynagrodzenie

I. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w C. na rzecz powódki M. S. (1) kwotę 8620,64 zł (osiem tysięcy sześćset dwadzieścia i 64/100) tytułem ekwiwalentu za urlop wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3197,04 zł (trzy tysiące sto dziewięćdziesiąt siedem i 04/100) tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy z powodu choroby wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty,

III. wyrokowi w punkcie pierwszym i drugim nadaje rygor natychmiastowej wykonalności w całości,

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w (...)kwotę 750 zł (siedemset pięćdziesiąt) tytułem opłaty od pozwu.

SSR Grażyna Gizewska-Rozmus

Sygn. akt IV P 350/21

UZASADNIENIE

Powód M. S. (1) - pozwem z dnia 07.11.2021r. - skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. w C. wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 8 620,64 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 10.06.2021r. oraz kwoty 3 197,04 zł tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy z powodu choroby wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 10.06.2021r..

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w chwili ustania stosunku pracy, powódce przysługiwały 42 dni zaległego, niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego oraz 5 dni za rok 2021r. Z tych dni powódka wykorzystała jedynie urlop wypoczynkowy w wymiarze 5 dni za rok ustania zatrudnienia. Ponadto podniesiono, iż w okresie zatrudnienia

powódka pozostawała niezdolna do pracy z powodu choroby i winna otrzymać wynagrodzenia za okres pierwszych 33 dni niezdolności do pracy, tj. od dnia 31.10.2020r. do dnia 02.12.2020r.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) sp. z o.o. w C. w odpowiedzi na pozew uznała żądanie pozwu w całości. Ponadto wniosła o nieobciążanie pozwanej kosztami postępowania oraz rozłożenie świadczenia objętego żądaniem pozwu na podstawie art. 320 kpc na sześć rat.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, iż z uwagi na istotnie uszczuplony budżet spółki jednorazowe uregulowanie dochodzonego świadczenia stanowiłoby znaczne obciążenie finansowe dla spółki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. S. (1) zatrudniona była w (...) sp. z o.o. w C. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszego specjalisty ds. produktu. M. S. (1) zatrudniona była w pozwanej spółce w okresie od dnia 05.03.2019r. do dnia 28.02.2021r.

(okoliczności bezsporne, nadto: umowa o pracę-k. 83-83v, karta szkolenia-k. 84, zakres obowiązków-k. 85, kwestionariusz-k. 88-88v, świadectwo pracy-k. 89v-90)

W okresie zatrudnienia M. S. (1) zaszła w ciążę i od dnia 25.04.2019r do dnia 27.05.2019r. i od 28.05.2019r. do dnia 01.11. 2019r. była niezdolna do pracy, przebywając na zwolnieniu lekarskim. W dniu 02.11.2019 r. powódka urodziła dziecko i od tego dnia do 30.10.2020r. korzystała z urlopu macierzyńskiego i rodzicielskiego.

Po zakończonym urlopie rodzicielskim, powódka w dniach od 31.10.2020r. do 22.02.2021r. przebywała na zwolnieniu lekarskim. Nie otrzymała wynagrodzenia chorobowego od pracodawcy za pierwsze 33 dni zwolnienia.

W dniu 05.02.2021r. strony podpisały oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron. Umowa została rozwiązana w dniu 28.02.2021r.

Powódka w okresie zatrudnienia nie wykorzystała urlopu wypoczynkowego w wymiarze 42 dni i nie otrzymała z tego tytułu ekwiwalentu.

(okoliczności bezsporne, nadto: oświadczenie-k. 89, listy płac k. 81v-82, 19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo M. S. (1), jako zasadne zasługuje na uwzględnienie w całości. Strona pozwana przyznała, iż nie wypłaciła należnego powódce ekwiwalentu oraz wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. W odpowiedzi na pozew wskazano wprost, że należności z powyższych tytułów wynoszą odpowiednio: 8620,64 zł oraz 3197,04 zł.

Zgodnie z artykułem 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Z dniem rozwiązania stosunku pracy prawo pracownika do urlopu wypoczynkowego w naturze przekształca się w prawo do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop (wyrok SN sygn. akt I PKN 336/00, Lex nr 53538).

Powódce, w momencie zakończenia stosunku pracy, przysługiwał niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 42 dni. Okoliczność ta została przyznana przez pozwanego, który jednocześnie wskazał, iż ekwiwalent wynosi 8620,64 zł. Tym samym, potwierdził również zasadność żądanej z tego tytułu kwoty. Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 171 § 1 k.p. zasądził od pozwanej spółki na rzecz powódki kwotę 8.620,64 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10 czerwca 2021r. zgodnie z żądaniem pozwu. Jego wysokość została określona na podstawie złożonej do akt listy płac za luty 2022r., nadto jak wskazano powyżej nie była kwestionowana przez pozwaną. O powyższym orzeczono w pkt I wyroku.

Odnosząc się do żądania powódki w zakresie wynagrodzenia za czas choroby, wskazać należy, że zgodnie z treścią 92 § 1 pkt. 1 k.p. za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu. Wynagrodzenie, o którym mowa w § 1, oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i wypłaca za każdy dzień niezdolności do pracy, nie wyłączając dni wolnych od pracy (§ 2).

Niewątpliwie, jak przyznała strona pozwana, pracodawca nie wypłacił powódce wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy za okres 33 dni liczonych od dnia 31.10.2020r. do dnia 02.12.2020r., które odpowiadało kwocie 3.197,04 zł. Biorąc pod uwagę fakt, że wysokość żądanego przez powódkę wynagrodzenia nie była kwestionowana, Sąd zasądził na rzecz pracownika wskazaną kwotę tytułem wynagrodzenia chorobowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10.06.2021 r. do dnia zapłaty (pkt II wyroku).

W zakresie dochodzonych przez powódkę odsetek należy stwierdzić, iż M. S. wystosowała do pracodawcy wezwanie z dnia 26.05.2021r. do zapłaty dochodzonych w niniejszym procesie należności. Określono termin płatności na 5 dni liczonych od dnia doręczenia pisma. Spółka odebrała wezwanie w dniu 04.06.2021r. W związku z tym strona powodowa mogła określić datę naliczania odsetek we wskazany sposób. Nie mniej jednak, należy zauważyć, iż dochodzone roszczenia winny być zaspokojone przez pracodawcę w terminie zakończenia stosunku pracy z uwzględnieniem ustalonego terminu wypłaty wynagrodzeń.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w oparciu o art. 333 §1 pkt 2 k.p.c. – pkt III wyroku.

W pkt IV wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 złotych (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów procesu - kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w zw. z art.98§1 i 2 kpc.

W pkt V wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w (...)kwotę 750 złotych tytułem nieopłaconych kosztów sądowych na podstawie art.113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 kpc.

Strona pozwana wniosła w niniejszym procesie o nieobciążanie jej kosztami oraz o rozłożenie zasądzonej należności na raty. Należy wskazać, iż nie ulega wątpliwości, że Sąd może zasądzić od strony przegrywającej jedynie część kosztów procesu lub odstąpić od jej obciążenia zgodnie z treścią art. 102 kpc. Sąd może również zastosować instytucję z art. 320 kc w przypadku zasądzenia roszczenia mającego charakter pieniężny. Niemniej jednak skorzystanie z instytucji określonych w art. 102 kpc, jak również art. 320 kpc ma miejsce jedynie w „szczególnie uzasadnionych przypadkach”. „Zastosowanie art. 320 jest możliwe „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Nie ma tu mowy o wypadkach wyjątkowych, a więc szczególnie rzadkich, niecodziennych lub nadzwyczajnych (por. np. art. 424¹ § 2), lecz chodzi o wypadki szczególnie uzasadnione, czyli takie, które bardzo, ponadprzeciętnie lub w sposób nadzwyczajny uzasadniają albo nawet nakazują zmodyfikowanie skutków wymagalności dochodzonego roszczenia” (komentarz T. Ereciński Kodeks postępowania cywilnego, tom II, Postępowanie rozpoznawcze, wydanie V, opubl. WK, Lex). Ponadto musi uwzględniać interesy obu stron, a także skutki jakie orzeczenie spowoduje w ich sferze prawnej i życiowej (patrz: wyrok SN z dnia 09.04.2015r., II CSK 409/14, Lex nr 1677131). W przedmiotowej sprawie strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, iż znajduje się w trudnej sytuacji ekonomicznej, która uniemożliwiłaby wykonanie zobowiązania wobec byłego pracownika, uzasadniającej zastosowanie wobec spółki wymienionych instytucji.

W tym kontekście należy podkreślić, iż Powódka przed wytoczeniem powództwa, na przestrzeni kilku miesięcy, podejmowała próby pozasądowego rozwiązania sporu wzywając do zapłaty roszczeń objętych pozwem. Nadto, stosunek pracy, z tytułu którego wynikają dochodzone roszczenia uległa rozwiązaniu z dniem 28.02.2021r na mocy porozumienia stron z dnia 05.02.2021r. Zatem strona pozwana dysponowała długim okresem w celu zaspokojenia

należności pracownicy. Winna również mieć świadomość, iż w związku z brakiem uregulowania zobowiązań, w sytuacji przegranej sprawy sądowej będzie zobowiązana do uiszczenia kosztów procesu.

SSR Grażyna Giżewska-Rozmus